

...egyszerűen nem hagyhatják cserben a közönséget...

2016 áprilisa, Magyarcsernye. Tavasz van. Kicsattanó, virágbaboruló, lombosodó, igazi szeszélyes április. Zsűrizek. Első ízben ezen a találkozón... Zsűrízünk Szilviával és Balázssal... konkrétan előadásokat nézünk, olykor három vagy négy, öt előadást egy nap... Olyan előadásokat, amelyeket az odaadás, önfeláldozás, szeretet, játékkedv, közölnívágys, vagy egy-egy jó szöveg, jó ötlet, vagy az új formák, új nyelv, egy ősrégi, mégis máig igaz és aktuális, örökérvényű probléma újragondolása hozott létre. És az is van, hogy egyszerűen nem hagyhatják cserben a közönséget... Mert számomra a Találkozó legfontosabb gondolata eddig ez: „Nem a zsűrinek játszottunk, hanem a közönségnek”.

Itt van kézzelfoghatóan a színjátszás, a színház művészetével foglalkozó legelemibb gondolat, a játszás öröme. A játszásé, amely adni akar és kapni, függetlenül „jó”, és „rossz” próbafolyamattól, körülményektől, saját idő, pénz beáldozásától...

Túl vagyunk a felén, mire ez a szösszenet megjelenik, a finisben leszünk. Örülök, hogy itt lehetek. Örülök, hogy láthatom ezeket az előadásokat. Megtisztelő találkozni ezekkel az alkotó emberekkel. És megtisztelő Magyarcsernyén vendégnek lenni...

G. Erdélyi Hermina

A színjátszásról

Hogy mi a színjátszás lényege, arról hosszasan lehetne beszélni. Elemezhetném azt a folyamatot, aminek köszönhetően valaki más bőrébe bújva elhiszük, majd elhitjük másokkal, hogy ma épp hős szerelmes lovagok, holnap aljas árulók, vagy örült tudósok, bádogemberek, farkasok vagyunk, és így tovább... Elemezhetném, de egyrészt tőlem sokkal okosabb és tapasztaltabb színházi szakemberek már megtették előttem, és kiváló könyveket írtak ebben a témában, másrészt ha ezt a szálát felvenném, akkor nem tudnék pár mondatnál megállni és kevés lenne a Súgó. Anita és Sári pedig kívágnának az emeletről, hogy a járda kemény érvei észhez térítsenek. Ezért inkább most okfejtés helyett megkerülném ezt az igen terjedelmes témát, és egy vargabetűvel visszatérnék a lényeghez.

Ahhoz, hogy a színjátszás titkát megfejthessük, csak mondjuk ki: *Színjátszás*. Ismétlegessük, forgassuk a szót, ízlelgessük, és lassan magától elkezd felfedni a titkát és az értelmét, mint egy nyíló virág. Színjátszás, színek játéka, a játék többszínűsége, játszás, játék... A színjátszás játék. A többszínű játék szabadság, felszabadultság, gondtalanság, saját személyiségünk levetkőzése

és valami új, ismeretlen színek magunkra öltése és következmények nélküli kipróbálása elsősorban a saját örömünkre. Játszani könnyű. Játszani felszabadító és izgalmas.

Hát nem szép? Kell szórakoztatóbb annál, hogy a fantáziánkknak utat engedve olyan helyzetekbe kerülhetünk,

amikre különben nem lenne lehetőségünk? A képzelet hirtelen betölti az üres falakat és ablakok nyílnak rajtuk, a függönyök ősi márványoszloppokká válnak, vagy éppen fákká, egy apró szigeten találhatjuk magunkat az óceán közepén, vagy egy sötét utcán ázhatunk az esőben, de egy szakadék szélén is állhatunk, ahol a szél vészjósón lökdös a mély felé, miközben lágyan simogatja az arcunkat, vagy a tengerparton sütkérezhetünk hús üdítőt szürcsölgetve...

Nincs határ. Nincsenek szabályok, csak lehetőségek vannak. És a képzelet adta lehetőségek mind itt vannak bennünk. Nem kell elmenni érte külföldre, nem kell megvenni a boltban, nem kell mástól kérni, mert mindenkinek szerves része, mint a lélegzetvétel. Bárhol, bármikor előhívható. Csak utat kell adni a képzeletnek.

Varga Tamás

A Találkozó kísérő programjai

Az amatőr találkozó minden évben kínál programokat a helyi gyerekeknek. Idén két kísérő programot választottak meg a szervezők és a vendégek. Április 13-án Varga Tamás színművész, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet munkatársa tartott színjátszós foglalkozást a csernyei gyerekeknek. 14-én, csütörtökön pedig a magyarkanizsai Fény-Bárka társulat vezetője, Mácsai Mónika saját élményű foglalkozásra invitálta az érdeklődőket, mely a testi és szellemi fogyatékosokkal élők megismerésére, megértésére és elfogadására irányult. A foglalkozásra érkeztek felnőtt érdeklődők is.

A 28 KÍVÁNCSI

Az április 13-i Színpadra! foglalkozásról

28 csillogó szemű általános iskolás jelent meg szerdán a színjátszó foglalkozáson. Nem gondoltam, hogy ennyien jönnek majd. Nagyjából 10 felsősre számítottam, de amikor megláttam, hogy milyen lelkesek, elvettem minden tervemet és újakat vettem elő. Kicsik és nagyok egyaránt jöttek, és nagyon megörültem nekik, mert imádok gyerekekkel „dolgozni”. Persze gyerekekkel jól dolgozni nem is lehet, csak ha a „munka” egyben játék is. Erre hamarosan sor is került.

A ragyogó szempárok között voltak kíváncsiak, izgatottak, de félénkek és szégyenlősek is. Öröm volt látni, ahogy a koncentrációs gyakorlatok közben segí-

tenek egymásnak. A nagyok odafigyeltek a kicsikre, a bátrabbak segítettek a szégyenlősebbeknek, és lassan mindenki kezdte felvenni a ritmust. Egyik gyakorlat követte a másikat, és mire csoportos feladatokat kaptak, a csapatmunka már elkerülhetetlen volt. Kezdték megszerveződni, és egyre izgalmasabb dolgok jöttek. Az állókép játék után jöttek a vak fogócskák, a gyilkosozások és már le sem lehetett állítani őket. Úgy felpörögtek, hogy öröm volt nézni. Alig akarták abbahagyni és én is szívesen játszottam volna még, de már elröptült az idő. Kicsit visszafiatalodtam én is, és biztos vagyok benne, hogy néhány ős hajszálam is visszafeketedett. Ugye így van? Biztos így van.

Varga Tamás

AZ Ő ÉLETÜK CSAK SZÁMUNKRA NEM NORMÁLIS

Tabuk nélkül a fogyatékoságról, az április 14-i foglalkozás margójára

Mit jelent tulajdonképpen *másnak* lenni, miben határozható meg egy ember *mássága*, mit jelent az elfogadás egyén és társadalom irányából – ezt a kérdést járta körbe az a magyarkanizsai hármas – Cseszkó Mónika óvodapedagógus, Mácsai Mónika óvoda- és drámapedagógus, valamint Fehér Anikó gyógypedagógus –, akik missziója, hogy kissé közelebb vigyék a *más* emberek valóságát a diákokhoz, fiatalokhoz. A „miért” válasza a megismerésben rejlik, hiszen amit ismerünk, azt könnyebben értjük meg, könnyebben fogadjuk el és azzal tudunk valamit kezdeni. Amit nem ismerünk, attól félünk és zavarba jövünk, ha összetalálkozunk vele. Az elfogadás a megismerésben gyökerezik.

A testi és szellemi fogyatékoság ma már nem szabad, hogy tabu legyen.

Mi, akik ma részt vettünk a foglalkozáson, elindultunk az elfogadás útján.

Csütörtökön délelőtt 11 órától az iskola 7. és 8. osztályos tanulói és tanárai – és mi még egy páran érdeklődők – pillécukorral a nyelvünkön próbáltunk meg érthetően elmondani egy mondatot. Egy mondat erejéig egy csapat Down-szindrómássá váltunk – a csapat másik fele pedig, aki próbálta megérteni a mondatot, *normális* maradt. És zavarba jött. Én zavarba jöttem, nem tagadom. Megpróbáltuk, milyen vakon felismerni a használati tárgyakat, kártyákkal szemléltettük az autista gye-

rekek mindennapi teendőit és sütőkesztyűben próbáltunk gyöngyöt fűzni. Nem szokványos gesztusokat kerestünk az öröm kifejezésére, végiggondoltuk, hogy egy embernek mire van szüksége a boldog és sikeres élethez, mit jelent az érvényesülés. Az átlagos emberi tapasztalatokról osztottuk meg egymással véleményünket.

Gondolatokat formáltunk azokról az emberekről, akik valami miatt nem tudják a *normális* életet élni. Mit gondolsz Te Róla, mit gondol Ő Magáról, mit aggat Ránk a társadalom, hogyan változik és irányítódik a véleményünk? Mindezt azért, hogy megértsük az Ő *normális* életüket. Hiszen bárhogy nézzük, az Ő életük csak számunkra nem *normális*.

Gondolatokat ébresztenek, segítenek hogy *másképp* lássunk. És az már biztos, hogy egy pár diák elkezdett gondolkodni, elkezdett ismerkedni, elkezdett elfogadni, hiszen ott voltak a délutáni előadáson.

Kovács V. Sára

Az elfogadás útján c. foglalkozásról szubjektíven

Betekintés a magyarcsernyi Kézimunka Szakkör kulisszái mögé

A népművészet vidékünkön is jelentős szerepet töltött be az emberek mindennapi életében. A lányok, asszonyok kézimunkázással töltötték el a nehéz munka utáni szabadidejüket. A jó háziasszony ismérve volt a szép kézimunka.

Az idők változásával, a világ felgyorsulásával aztán egyre kevesebb idő jutott a népművészettel való foglalkozásra.

Falunkban is így volt ez. Az a veszély fenyegetett, hogy kihal ez a hagyomány. Lelkes hölgyek egy csoportja azonban időben ismerte fel a problémát, és úgy döntött, nem hagyják veszendőbe menni a dolgot. Így hozták létre 2004-ben a Kézimunka Szakkört, mely azóta is tevékenykedik.

Eleinte a hímzés volt fő foglalkozásuk, majd lassan szélesíteni kezdték az érdeklődési körüket. Több vállalkozó szellemű tag végezte el a szövőtanfolyamot és sokan kipróbálták ügyességüket a gölöncsérmesterségben is. Jártak Magyarországon is, ahol a tanulmányút során sok érdekes, új praktikát sajátítottak el.

A szakkör tagjai rendszeresen viszik munkáikat kiállításokra, ahol szép sikereket érnek el. Rendszeres résztvevői a MIRK-nek, ugyanakkor a Polák Margit Hímzés-pályázatra is nyújtanak be pályaműveket.

A szakkör tagjai érdekes foglalkozásokat tartanak az iskola növendékeinek. A foglalkozásokon tojást festenek, karácsonyi díszeket készítenek. A tagok évről-évre megrendezik a húsvéti és a karácsonyi vásárt is, ahol az érdeklődők kézzel készített, az ünnephez kapcsolódó díszeket, apróságokat vásárolhatnak.

Amikor 2006-ban száz éves lett a falu Önkétes Tűzoltó Egyesülete, akkor a szakkör tagjai készítették el a

jubileumi zászlót, melyet azóta is büszkén őriznek falunk tűzoltói.

A németországi Bottrop városában, ahol a szakkör, és közösségünk támogatója, Dr. Alemany Fessl Erzsébet él, és dolgozik, található egy oltárterítő, mely falunk asszonyainak ügyességét dicséri. Amikor megalakították falunk címerét, akkor a szakkör tagjai azt is elkészítették.

A helyi néptáncosok számára is hímezték kalocsai mintás ingeket, kiegészítőket.

Az egyesület jelenleg gondokkal küzd, mivel megfelelő helyiség híján nem tudnak a tagok összejönni, dolgozni, kikapcsolódni.

Reméljük, hogy minél hamarabb új otthonra lelnek, és tovább őrzik őseink hagyományait!

Kovács László

Nagy színház kicsiben

A temerini Vándor Bábszínház (I)gazság c. előadásának zsűrizése

Mit jelent a tényleges igazság a mai világban? Létezik-e morális igazság, vagy mapanság már csak az az igaz, amit a felsőbb hatalom diktál? A temerini **Vándor Bábszínház** Mátyás királyt hívta segítségül, hogy a modern világ olyan problémáit vesse fel, mint az iskolai erőszak, a különféle hatalmi kapcsolatok és a korrupció. Ismét kellemesen megleptük és gondolkodásra, (át)értékelésre hívtuk fel a diáksereg figyelmét. A csapat célja, hogy a legkisebb vajdasági településre is a *nagy színház kicsiben* élménye eljusson. A beszélgetésben felmerült a báb, mint technika kérdése, a dramaturgia és a tempóval kapcsolatos kérdések is, mindez a bábszínház viszonyában.

A báb mozdulataival kapcsolatban még azt is elmondta, hogy nagyon fontos a báb első megmozdulása, ugyanis később is ezt fogjuk a báb mozgásában látni. Az első mozdulatnak a legkifejezőbb mozdulatnak kell lennie. Számára a legerősebb mozdulat, amikor oldalt leülve, félig kontropózban visszanezett a báb, szerinte ez a legkifejezőbb.

A látvánnyal kapcsolatban – a következő előadások még nagyobb sikere érdekében – a színekre hívta fel a figyelmet. Ha a színében és tónusában ennyire hasonlít a háttér a ruhához és a trónhoz, akkor a háttér könnyen elnyelheti a figurát, sokszor érdemesebb sötétebb háttér előtt mozgatni a figurát.

A BÁB, MINT TECHNIKA

A zsűritagok elsőként a bábszínházról, a bábozás technikájáról beszéltek. **Perényi Balázs** ezzel kapcsolatban azt fejtette ki, hogy a történetek akkor élnek meg leginkább, ha azok megtalálják a maguk bábos technikáját. A technikát a történethez és az adott situációhoz kell igazítani. Ez alapján tért rá az előadásban használt pálcás technikára, amely véleménye szerint kiváló volt a darabban, ugyanakkor azt is érezte, hogy a két színész számára milyen nehézségeket okozott, hiszen ketten talán kevesek a pálcás bábhoz, kevés mozgatósi lehetőségre van így lehetőség. Azt is kiemelte, hogy viszont azt, amit ez a báb tud, azt teljes mértékben teljesítette a kis csapat.

Krizsán Szilvia is arról beszélt, hogy milyen bábozási technikákkal érdemes a csapatnak a későbbiekben is foglalkozni, hogy ezekhez a tanító történetekhez milyen technika „állna jól”. Szilviának ez a két kor keveredése miatt jutott eszébe, hiszen a darabban felelevenedik a Mátyás király kora – ezáltal a mesevilág – és a modern kor, amelyben a történet játszódik. Véleménye szerint ebben a történetben elég a mesék tanító szándékát kihangsúlyozni, de nem biztos hogy szükséges visszavinni a nézőt a mesevilágba. Kiemelte, hogy a szöveg nagyon jó, a két típusú szöveg nagyon jól megél együtt, illetve hogy a dramaturgiai szerkesztésben sincs hiba, ugyanakkor a báb világa, a figura és a trón is valamennyire kilóg a történet világából.

A BÁBELŐADÁS DRAMATURGIÁJA

Balázs elmondása szerint a magyarországi bábszínház legnagyobb problémája ma az, hogy nagyon kevesen foglalkoznak a bábélművészet szövegeivel, hogy az a kevés bábszövegíró, bábdramaturg rettenetesen le van terhelve. Pedig nagyon fontos, hogy a bábélművészet szövege jó legyen, pörgős és életszerű. Nem szabad, hogy a bábélművészet túlbeszéltek legyenek. Több helyütt azt érezte az előadásban, hogy túllírt volt a szöveg, néhány szituációt túlbeszélte a báb és az élő szereplők (**Garbac Sarolta** és **Tóth Lívia**) is. Balázs segítségül arról beszélt, hogy mi a különbség az írott és a beszélt nyelv között. Nem szükséges a színpadon ennyire kerek és egész mondatokban beszélni, hiszen az élő, beszélt nyelv lazább, kevésbé terhelt.

G. Erdélyi Hermina Balázásra reagálva az előadás tempójáról beszélt. Ő is a sűrítést emelte ki, amellyel még pörgősebb lehetne tenni a darabot. Számára a figyelem került még előtérbe, amely a báb és az élő szereplő kapcsolata és térbeli elhelyezkedése miatt merült fel benne. Hermina szerint, ha az élő szereplő nem figyel a bábra, akkor az a nézőt is más felé fókuszálja. Kiemelte, hogy – természetesen nem rátaapadva –, de muszáj, hogy az élő szereplő figyelme a bábra szegeződjön, hiszen a néző így tud a bábbal menni. Balázs elmondta, hogy ez is veszélyes néha, hiszen a jól mozgatott báb mindig lejátsza az élő szereplőt, ugyanakkor a tekintet tényleg fókuszálja a néző figyelmét. **Hermina** még arról beszélt, hogy mivel nagyon közel vannak a nézők a játéktérhez, ezért nagyon kevés is elég ahhoz, hogy értsék a jeleket. A megosztott figyelem piciben is működik.

Balázs megdicsérte a csapatot, hiszen szerinte sok szituációban volt feszültség és szenvedély, erős energi-

ákat mutatott fel a két színész, ugyanakkor a sűrített és pörgősebb jelenetek még jobban előre vinnék azokat a jeleneteket is, amelyeknél kissé árnyaltabb a két karakter közötti viszony. **Szilvia** is a sűrítésre hívta fel a figyelmet és arra, hogy vigyázni kell a töltelékzavak és az indultszavak használatával, amik megtörik a szöveget. Ezek kihagyásával is el lehet érni a sűrítést. A hangsúlyozás természetességéről is beszélt, amely az anyuka figurájából jutott eszébe.

Mindhárom zsűritag egyetértett abban, hogy az első jelenet mozgása rendkívül jó volt, nagyon jó a bunyó eljátszása némajelenetben, mozgással. Rendkívül jól megmutatja a nézőnek, hogy milyen is az előadás két fő karaktere, ki az elnyomó és ki az elnyomott, kit kell szeretni és féltetni, és ki a kevésbé szimpatikus számunkra.

Kovács V. Sára

Kifordult világ a színpadon

A topolyai Mara Amatőr Színház Bánsági samuráj c. előadásának értékelése

A Mara Amatőr Színház a tavalyi évben megnyerte a Találkozó Pataki László-díját, mely a legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásnak jár. A kiemelkedő teljesítményt **Tasnádi István** *Finito, avagy a magyar zombi c.* előadásban nyújtották. Idén a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház fiatal színművészeinek, **Kucsov Borisznak** a szöveget állították színpadra. 2015-ben a Pécsi Országos Színházi Találkozón a Színházi Dramaturgok Céhe által életre hívott, Kortárs Magyar Drámák Nyílt Fóruma keretében **Borisz** ezzel a drámájával elnyerte a kezdő fiatal drámaíróknak járó Vilmos-díjat. A Mara Amatőr Színház, ahogyan tavaly, idén is **Körmöci Petronellával** dolgozott. Ugyanakkor a rendező elmondta, hogy a következő időszakban el fog válni útjuk, ami teljesen normális, hiszen ahhoz, hogy fejlődni tudjanak, új dolgokat is megtapasztalhasanak, folyamatosan újabb rendezőkkel kell dolgozniuk. Petronella azonban egy kicsit sem zárja ki azt, hogy pár év múlva nem fog ismét visszatérni a csapathoz.

Krizsán Szilvia és **G. Erdélyi Hermina** elmondták az értékelés elején, hogy nem tudnak teljesen objektíven a csapathoz állni, hiszen Szilvia korábbi években már dolgozott a csapattal, míg Hermina a csapattal való személyes élményekre hivatkozott, ugyanis a tavalyi évben Petronellán keresztül megis-

merete a csoportot, illetve néhány *Finito* próbán részt is vett. Hermina pont ennek kapcsán – mivel ismeri a csoportot, s tudja, hogy nagy rutinnal rendelkeznek – emelte ki, hogy szerinte tavalyhoz képest még jobb színészi teljesítményt nyújtottak. A szövegválasztást is jónak találta, hiszen maga a szöveg érdekes, aktuális kérdéseket tárgyal, ráadásul ebbe a fesztiválba remekül belefér, hogy fiatal, pályakezdő drámaírók műveit dolgozzák fel a csapatok. A szereposztás és a zeneválasztás is kiváló volt. Az egyetlen megjegyzése az volt Herminának, hogy zavaró volt a visszatérő zene, amikor a macska közben mikroportba beszél. Ennek az lehet az oka, hogy hangosabb volt a zene, mint a port.

Perényi Balázs elmondta, hogy olvasta már ezt a drámát, sőt egy róla szóló beszélgetésen is részt vett, melyben azt boncolgatták, hogy ez a szöveg totál blöff vagy játszható dráma, hiszen vannak benne helyzetek, figurák, tartalmak. Erről megoszlott a vélemény. Perényi szerint jó, hogy ilyen bátran választották ezt a szöveget, s már a darab megtekintése előtt kíváncsi volt arra, hogy mi az, ami színpadon megvalósítva megszólal a szövegből. Megállapítható, hogy meglepően sok minden: az örület, a tömegmédiá, a világalunak a különböző „kommerckultúrák” elemei, mint pl. a samuráj meg a maffia összekeveredése az abszolút valósággal, a településnevekkel, a helyi viszonyokkal, hogy a vidéki kocsma mellett samuráj tanya van. Furcsa dolgok vannak a

drámában, de jó fajta vizualításban jelent meg ez a kettőség. Maga a történet követhető, viszont a szövegérthetőségre ügyelni kell. Például a gésáknál a választott beszédmód nem mindig tette lehetővé, hogy értsük a szöveget. A gésák története is érdekesebb lenne, ha kilépnének az általuk használt beszédmódból, hiszen izgalmas a történetük: bejárták fél Euráziát azért, hogy eljussanak ide és bosszút álljanak. Azt érezni, hogy a gésa ki van dolgozva, de kevésbé látjuk ettől a mögöttes rejlő embert. Nekik is ügyük van ugyanúgy, ahogyan a főhősnek is.

Ugyanez a helyzet a macskánál is. A zene hangulata a macskás jelenetnél és a macska filozófiája érdekes színházi hatások elegye volt, s izgalmas, ahogyan elmondja az életről a sok okosságot, de ezt jó lett volna végig hallani is. Ez vagy hangarány kérdése, vagy pedig a zene hangszíne összecseng a beszélő hangszínével, s ezért nehéz megérteni. Perényi szerint bármennyire is mély tartalmakat is boncolgat a szöveg, mégis ez egy bohózat, egy játék, s nincs benne 80 percnyi szufla. Eszelős jó poénokat tartalmaz például, de nem elég sűrűn kapja a néző őket. Maximum másfél percenként kellene, hogy jöjjenek. Ami nyújtja még a tempót, az a színre való ki- és bejövétel: szakaszossá teszi az előadást.

Perényi a jelmezek kapcsán az Öreg kocsmárosné (**Bata Rozália**) jelmezét nem értette teljesen. Elmondása szerint kicsit olyan volt, mintha Alíz csodaországából csöppent

volna bele az amúgy is megkavarodott világba. A többi figurát lehetett valahova kötni. Krizsán megjegyezte erre, hogy előző este épp látott a művelődési otthon udvarába egy hasonló kinézetű manust. Perényi szerint másfajta szürrealitást képviselt ez a jelmez, mint a többi. A darab szereplői közül Zatoichi (**Sörfőző Károly**) az, aki más, mint a többiek, hiszen Zatoichi szándéka, hogy rendet rakjon a világban. Ez minden történetnek az alapja, hogy a világ kifordult önmagából, s van egy ember, aki helyre akarja tolni. Kérdés, hogy ebben a bohózatban mennyire tudjuk ezt komolyan venni, illetve hogy az ő igazsága és igazságkeresése mennyire az ami, vagy pedig abban is van egy csavar. Perényi: „Szerettem, amikor úgy éreztem, hogy őt komolyan kell venni.”

Petronella elmondása szerint halálosan komolyan is vették, hiszen napi szinten szembesülünk azzal, hogy például, amit Kusturica belevisz a filmjeibe, az nem sok, ugyanis nálunk mindebből tényleg bármi megtörténhet. Az eredeti szövegekönyvből hiányoznak részek az előadásból, amit a csapat leforgatott, de technikai okok miatt mégsem került színre. Emiatt előfordulhat, hogy magyarázatra szorul az, hogy miért szürrealis Zatoichi karaktere. Ő az, aki összeköti a két világot, és ő látja egyedül a macskát is.

Perényi szerette a teljes örületet, a végén is, ahogyan leesik a kamera, és még a rohángáló szomszéd – akinek már nincs mit körülrohángálnia, mert a ház porráégett –, megjelenik a tévében. Kiemelte a híradós bejátszásokat is, hiszen szellemesek.

Balázs a beszélgetés végén még egy dolgot emelt ki a tempóval és a járással kapcsolatban: az is fékezi az előadást, hogy a járásokhoz közel vannak a bútorok, összetömörülnek. Ha kevésbé akadályozná a színészt, akkor kényelmesebb lenne a térhasználat is, hiszen ez a műfaj megkövetelné a bohózati rohángalást.

Kiss Anita

A pimasz fiatalok energiája

A Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjatszóinak zsűrizése – A tizenkét dühös ember

Évek óta visszajárnak a Találkozóra a zentaiak, ám az idei évben két csapattal leptek meg bennünket, az egyikük a *fiatalok*, a középiskolás korosztály, másikuk a középiskolából kiöregedett *idősebbek*. A tizenkét dühös emberből 9 új, első színpadost köszönhetünk. A csapattal ismét Nešić Máté és Dévai Zoltán dolgoztak és elég nagy fába vágták a fejszájukat. Szövegcentrikus darab, amelyet rendkívül nagy figyelemmel, figyelemmel és energiával adtak a nézőknek.

A DARAB PEDAGÓGIÁJÁRÓL

Perényi Balázs: Nagyon jó az előadás! Először azt hittem, hogy pedagógiai szempontból választottátok a drámát, hiszen a darab bizonyos tanulási folyamatokat kínál, de az előadás nem csak ezt nyújtja nektek, hanem a közönségnek is sokat ad.

Ami jó a darabban, hogy van benne 12 szerep. Izgalmasabb, kevésbé izgalmas, vannak súlyosabbak, kevésbé súlyosabbak, de játszható, s tanulásra alkalmas szerepek. Elég kiegyensúlyozott, tehát nincs benne a klasszikus dramaturgiát jellemző szerephierarchia.

Meg lehet belőle tanulni, hogy hogyan figyelem a másikat miközben beszél – mert lehet, hogy fél óráig meg sem szólok. Fél óráig egy belső folyamatot kell felépítenem, ahogy figyelek és reagálok a többiekre, a történésekre. Néztelek titeket amikor nem beszéltek és azt láttam, hogy megvan a jelenlétetek akkor is, amikor nem vagytok a fókuszban.

Világos és átlátható a cselekmény, amit tökéletesen és érthetően meséltek végig. Jó a kis húzás, pedig rendkívül nehéz húzni ezt a szöveget, mert egymásba vannak kapcsolódva az akciók.

A TÁRSULAT PIMASZ FIATALSÁGÁRÓL

Balázs: Nagyon jó képet mutat a társulat, halatlanul izgalmas, nagyon rokonszenves és rend-

kívül tehetséges a csapat – bár lehet hogy az van, hogy 14-18 éves korunk között mindannyian tehetségesek vagyunk, és csak utána válunk szürkévé és unalmassá. Ez nem teljesen ironia...

Az előadás úgy mutatta fel ezt a diákcsoportot, hogy azt mondtam: mennyire klasszak ezek az emberek, hogy milyen jó lesz, ha majd az életben is olyan klassz dolgokat fognak csinálni, aminek értelme van, mint például a színház... mondjuk annak is van néha értelme. Értethetően, jól beszéltek, figyeltek egymásra, egyértelmű, hogy együtt közöltök valamit, hogy nem feszültök ellen a rendezőiteknek, hogy valahol közösen megértettek valamit.

AZ ÁLLAPOTRÓL

Krizsán Szilvia: Ugyanezt mondtam volna el én is, ha én kezdem a beszélgetést... de jó ez így, mert te jobban fogalmazol. Én is nagyon örülök hogy ilyen sokan vagytok és hogy jók vagytok. A dicséreteken túl egy olyan hasznos, praktikus tanácsot mondanék a hátrafelé beszéléssel kapcsolatban: beszéljétek hangosabban olyankor, mert a fél mondat elsikkad a fordulásban. Egyébként nagyon jól beszéltek, jók a beszédcselekmények.

Bármikor, amikor elolvasom, hogy 12 dühös ember, akkor az jut eszembe, hogy mi a francnak veszik elő ezt a drámát, amikor ez egy ülős szöveg. Ūl 12 ember és beszél. De aztán mindig rájövök, hogy sosem unom, pedig az sokszor előfordul, amikor már nagyon ismeresz egy drámát. Kiválóan magával ragadott az előadásotok, teljesen beszippantott, végig tudtam menni vele és szerettem benne mindenkit külön-külön is.

Jók voltak az apró, pici gesztusok, amiktől a *nem történik semmi* is feltöltődött állapottal, az egyéneknél ott volt az állapot, minden apróságban.

Tényleg azért jó ez a szöveg, amikor fiatal csapattal kezdesz dolgozni, mert bármennyire nehéz végigdumálni

másfél órát, meg tudod tanulni azt a beszédcselekményt, azt a figyelemfenntartást, amitől a néző veled fog menni, anélkül, hogy akrobatáskodnod vagy stilizáltan kellene játszani. Itt kristálytisztán megtanulsz közölni, ami aztán az összes többihez szükségeltetik. Ha ezt nem tanulod meg, akkor a többi sem tudod eladni. Nagyon jó választás. Az is jó, hogy egy pillanatig nem jutott eszembe, hogy hány évesek vagytok. Teljesen elhiszem a korotokat.

AZ ENERGIÁRÓL

G. Erdélyi Hermina: Nagyon bírtam ezt az energiát, amivel engem letaroltatok! Megmondom őszintén, hogy úgy érzem magam, mint akin átment egy tank vagy egy gyorsvonat, hiszen olyan energiákat küldözgettek egymás fele és annyira koncentráltak voltatok lefelé is, hogy amikor jött egy pillanat, amikor szusszanni tudtam, akkor az nagyon jól esett. Aztán tudtam menni veletek tovább. Nagyon jó volt.

A hátra beszézés és a székek csörömpölése tényleg rosszat tesz az előadásnak, mert egyszerűen egy olyan energiabombát küldtök felém, hogy szükségem van arra, hogy minden szót halljak. Mivel a szavakkal érveltek, érdemes odafigyelni arra, hogy a néző ne veszítsen el egyetlen szót se, hogy ne maradjon le.

Rendezőileg is nagyszerűnek tartom ezt a folyamatos figyelemtartást, főleg azzal a 9 új emberrel, akik először vannak a színpadon. Nagyszerű, mindannyian nagyszerűek vagytok. Jó volt, hogy még azok a figurák mögött is volt személyiség, akik tényleg fél óráig meg sem szólaltak, tényleg mindenki mögé lehetett látni egy embert. Külön-külön személyiségek is megjelentek, miközben egy 12-es csoportról van szó. Most nagyon jól érzem magam tőletek.

A RITMUSRÓL

Szilvia: Két olyan pont van az előadásban, ami ritmusváltós: az egyik a csönd, a másik meg a poharak leverése. Mindkettő nagyon erősen meg van csinálva. A csönd pillanatának a feszültsége rendkívül jó. Jók a ritmusváltások.

Hermina: Az előadás most nagyon jól pulzál, a hirtelen kicsattanó energiabombák most jó helyen vannak, de figyelni kell, hogy ez ne hogy átmenjen egy általános kiabálásba. A sűrített erőknél bizonyos pontokon jól kell elsülni.

Balázs: A titka ennek az, hogy valakinek küldöd és nem tekiabálsz a színpadot a mondanivalóval. Azért hálás az a szöveg ilyen szempontból, mert meggyőzni, szenvedélyesen érvelni kell benne, ami alapvető és hálás teátrális helyzet, hiszen a meggyőzés vágya már áthatja a játékot.

A NYITOTT TENYÉR GESZTUSÁRÓL

Balázs: Az átlagosnál több nyitott tenyér gesztust használtok, ami nem a figuráról szól, hanem a színjátszó aktuális állapotáról. Arról beszélek, hogy nagyon sokat tárogattok, rengeteg a fölfelé tartott nyitott tenyér gesztus, ami igazából arról szól, hogy „higgyetek nekem”. Ezt a színész gyakran azért csinálja, hogy az alakítását tegye hitelessé, nem a karakterből jön ez. Sokszor ez valami helyett van, picit az önbizalomhiány miatt – ami teljesen indokolt. De elárulom, hogy ha a pályán maradtok, ez akkor sem fog elmúlni. Nem kell az önbizalomhiány, hiszen önazonosak vagytok, szépen beleálltok a figurákba. Inkább a rendezőnek kell erre figyelni, hogy minek a jele ez, hogy nem hisz a színész a kifejezésben, hogy nem tud domináns lenni...

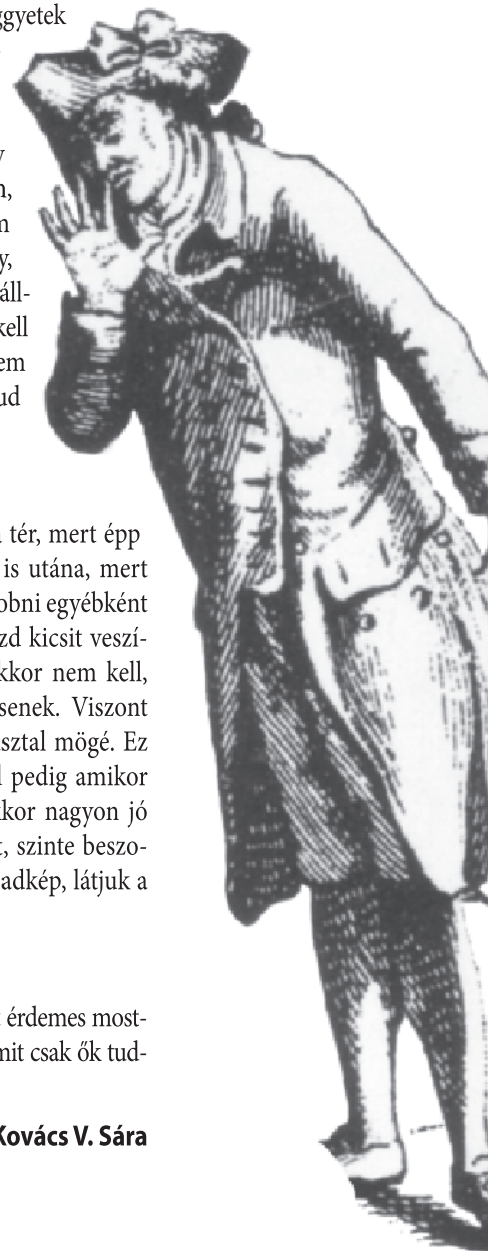
A TÉRRŐL

Balázs: Nagyon jó, amikor átalakul a tér, mert épp elkezdjük unni. Bár egy kicsit hálátlan is utána, mert sok lesz a takarás. Bátrabban szét lehet dobni egyébként a játékot később, hiszen amikor már kezd kicsit veszíteni a szertartásosságából a történet, akkor nem kell, hogy egy asztal mögött ülve beszélgessenek. Viszont a tér változtatásával visszakerülnek az asztal mögé. Ez nem annyira szerencsés, de más részről pedig amikor az utolsó ember kerül középpontba, akkor nagyon jó a bezártságérzet, hiszen egyedül maradt, szinte beszorítja a tér az egyedül kiabálót. Jó a színpadkép, látjuk a figurákat.

A JÖVŐRŐL

Balázs: Ez úgy jó, ahogy van. De. Olyat érdemes most már csinálni ezzel a frenetikus csapattal, amit csak ők tudnak csinálni – tartalomban.

Kovács V. Sára

Egy előadás három előadásnyi pozitívummal

A Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjászainak A bogyósgyümölcskertész fia c. előadásának értékelése

Nevetsz. Nem, mert hahotázol. Amikor a szék nem elég stabil ahhoz, hogy rajta maradj, előre-hátra dülöngélve fogod a hasad és könnyezel. Aztán a következő pillanatban meg elgondolkodóan hümmögsz. Mert van egy fiú. Egy fiú, a bogyósgyümölcskertész fia, aki rockzenész akar lenni, félig össze is jön neki. Volt itt Háy János, Erdős Virág és Beck Zoltán, szóval kortárs irodalmi kavalkád vegyítve egy sajátos rendezői világgal, mely igazán kreatív megoldásokat kínál.

AMI TETSZETT A ZSÚRINEK

Krizsán Szilviának: A figuraváltások nagyon jók – főként **Graca Beátánál**. Az előadás szinte rajzfilm: rajzfilmfigurák a szereplők, akik között rajzfilmes párbeszéd hangoznak el. „*Biztos hallottátok, amikor mosolygok.*” El lehetne mesélni egyenként, hogy mi az, ami konkrétan tetszett, de akkor a zsűrizés nem tizenöt percig tartott volna, hanem reggelig. De próbáljunk meg összefoglalni néhányat.

Rendkívül jó volt:

- ahogy az apát játszó **Kocsis Egon** a könyvet a szemére tapasztva, semmit nem látva „tanult”;

- ahogy az anyát játszó **Kiss Izabella** csitítja a gyereket és az öreganyát az apa tanulása közben;

- az öregasszonyt játszó **Graca Beáta** minden megmozdulása, főként a fokhagymát a szájába tömő jelenet, amikor a fokhagyma szaga még a nézőterre is lekúszott, sőt Pityu bácsi szerepében a léghűtővel való játék során érezhettük annak illatát is;

- Pityu bácsi kosztümje;

- az első jelenetben **Pásztor Dániel** és **Pece Réka** „hogyan kell unatkozni” c. fejezete;

- amikor **Pásztor Dani** lelövöldözi a családtagjait a gitárjával, amikor már elege van belőlük;

- ahogyan lekési a család a fiú koncertjét, s ahogyan ő ott marad szájbiggyesztve;

- a vissza-visszatérő ablakkeret használata.

„*És most még nem is mondtam 12 dolgot legalább, amit szintén nagyon szerettem...*”

G. Erdélyi Herminának: Jó pár évvel ezelőtt olvasta **Háy János** azonos című regényét, mely a szöveg alapját képezi. A regény jelenetként visszatért az emlékezetbe, az előadás felelevenítette a regény fontosabb mozzanatait. Egy halk sóhaj mellett: „*Én is nagyon sokat nevettem.*”

Perényi Baláznak: **Kocsis Egonnak** „*valami van a torkában*”. Amikor egy férfi falzettben énekel, arra már

felkapják az emberek a fejüket. Perényi szerint Egonban ott a tenor lehetőség is. Ki kellene hozni belőle...

Jó az elszabadult örület, a vad, szabálytalan történetmesélés.

A kollégiumi erőszak fél perc alatt megszületik, holt lányok gyakorolnak nyomást egy fiúra, amit nehezebb megcsinálni, mint fordítva. A fekete póló jó megoldás volt.

A darabban nagyszámú, több tucatnyi olyan dolog van, amihez hasonlóan szellemeset, eredetit, pontosat még nem láttunk. Ez a felsorolás kitartana három előadásnyi hosszúságot.

NÉHÁNY ÉPÍTŐ JELLEGŰ JÓTANÁCS A ZSÚRITÓL

Perényi Balázs: a darab eleje és vége szépen lírai, megrendítő, míg a közepe tájékán az ötletszínház és a groteszk jobban eluralja, mintsem, hogy az eleje és a vége között az elveszítettség igazán végigvitték volna. Az elszabadult örület jó, ám ott van az előadás elején és végén megszületik a történet tragikuma, szomorúsága. Ebből kellene több a közepén is. Ellenpontosítani lehetne ezt az eszelős abszurditásokat finom kis lírával, mély dolgokkal, mint amikor a testvér átadja a fiúnak a Levi's farmerét kihasználtság miatt. Különleges hatásokból egészen egyedül együtteshatásokat keverték ki, de még izgalmasabb lenne, ha minél több tényező lenne a szomorúság megéltsége. A közepén most Ionesco *A kopasz énekesnőjének* hangulata elevenedik meg egy teljesen örült családdal, amiben ha az apát egy-két ponton komolyabban vesszük, akkor a végén a halála még megrendítőbb, mert így nem vagyunk biztosak abban, hogy ki távozik. Ha az otthonosság jobban meg lenne rajzolva, akkor a közegből való kiszakadás, az árvaság érzése

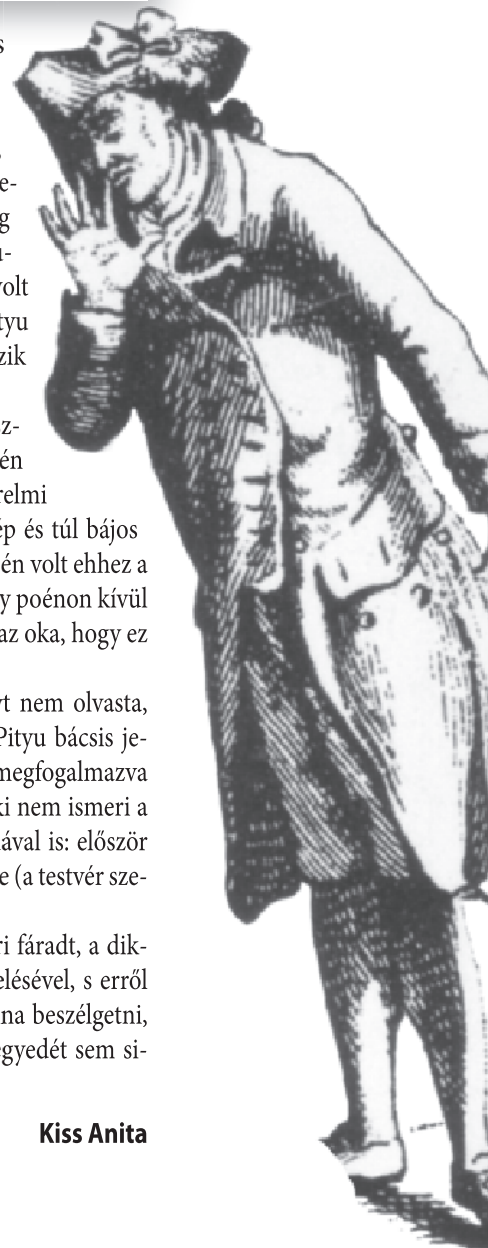
is erősebb lenne. Az arányokra érdemes tehát odafigyelni: kicsit több emberség és egy kicsivel kevesebb groteszk. Ezen felül a tapétás, Pityu bácsis jelenet volt az, amelyik kilógott a sorból. A rendezőnek lehet olyan szándéka, hogy azért hagy meg jeleneteket, hogy a játzó meg tudja mutatni magát, de ebben az esetben nem volt erre szükség, ugyanis Graca Beáta, a Pityu bácsit alakító színjátkozó iszonyú jól játszik másik jelenetekben.

G. Erdélyi Hermina: az Old Spice szövszenet humora a szerelmi jelenet közepén nem volt az előadásba illő, mert az a szerelmi jelenet, amit ellenpontosítani akart, túl szép és túl bájos volt ehhez. Mondhatni túl hétköznapi poén volt ehhez a részhez. Az előadás egyébként ezen az egy poénon kívül rendkívül okos humorral él, s talán ez is az oka, hogy ez az egy kilóg a többi közül.

Krizsán Szilvia: annak, aki a regényt nem olvasta, annak valóban nehéz rájönnie, hogy a Pityu bácsis jelenet mit is akar jelenteni, pontosabban megfogalmazva más lesz az olvasata annak a nézőnek, aki nem ismeri a szöveget. Ugyanez a helyzet az apa halálával is: először arra gondolunk, hogy a fiú katona testvére (a testvér szerepében: **Molnár Gábor Kati**) halt meg.

A péntek este utolsó előadása. A zsűri fáradt, a diktafon megtelt az eddigi előadások értékelésével, s erről az előadásról még hosszasan lehetett volna beszélgetni, hiszen az előadás pozitívumainak egynegyedét sem sikerült felsorolni, elmesélni.

Kiss Anita

Ma a Találkozó színpadán

Három előadás maradt a Találkozó gálaműsora előtt

A XXI. Találkozó utolsó napját a bácsfeketehegyiek nyitják egy szerkesztett műsorral, melyet Hajvert Lódi Andrea rendezett. Érdekessége, hogy rengeteg embert mozgatott és vont be ebbe a produkcióba. Történelemből nem lesz hiány ezen a napon, hiszen a feketicsiek és a nagybecskereki Madách Amatőr Színház Szendrey Júlia c. előadása is erre alapul. A történelem sose könnyű téma, ám lesz egy szusszanásnyi időnk is, hiszen a két előadás között a nemesmiliticsi Németh László Magyar Művelődési Egyesület színjátszó csoportja a Kukás guru c. vígjátékkal szabadítja fel lelkünket.

Április 16., szombat, 14.00 óra, színházterem

FEKETICS MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET,
BÁCSFEKETEHEGY

A bácsfeketehegyi Soma Amatőr Színtársulat a kezdetektől aktív résztvevője volt az Amatőr Színjátszók Találkozójának. Idén nem készítették önálló produkciót, azonban részesei voltak egy tematikus előadásnak, amit most Magyarcsernyén is bemutatnak. A műsorban összesen 49-en lépnek fel, alsósoktól kezdve, a különböző városokban/országokban tanuló középiskolásokon és egyetemistákon, munkásokon és munkanélkülieken, öt tanáron, egy leendő anyán át az ötszörös nagyapáig. Az alkalmi társulat kimondottan a település megalapításának évfordulója kapcsán jött létre a Feketecs Művelődési Egyesület tagjaiból (Podolszki Versmondó Kör, Soma Amatőr Színtársulat, gyermek néptáncosok, tamburazenekar), bekapcsolva a helyi általános iskola színjátszó körének tagjait.

A bácsfeketehegyi Feketecs Művelődési Egyesület bemutatja:

Állomások (85')
szerkesztett műsor

Fellépnek:

- a helyi Nikola Đurković Általános Iskola diákjai:

Albert Flóra, Bede Anett, Bede Noémi, Cucity Iván, Dorogi Hanna, Dorogi Zsanett, Kerekes Dávid, Kerekes Zsolt, Kerekes Zsóka, Kórizs Viktor, Molnár Anna, Ozorák Anasztázia, Pásztor Bettina, Pozsonyi Tímea, Szakál Nikolett, Tokics Dóra, Török Emese, Vajda Noa Pálma

- a középiskolások:

Hodik Annabella, Marecskó Viola, Szarka Áron, Török Gabriella

- a felnőtt versmondók:

Hajvert Ákos (Radnóti-díjas), Kormos Irén, Szarka Ákos, Szombati Dorottya, Ujvári Tóth Anita

- a Soma színtársulat tagjai:

Fehér Tüskei Etelka, Szabó László, Szukola Béla

- a tamburazenekar:

Albert Flórián, Bálind Alekszandra, Nagy Kanász Noémi, Oroszi Sándor, Perlaki István, Sárközi István, Szakács Szabolcs, Szakács Zoltán, Szűcs János, Tarkó Dávid, Török Szabolcs, Tumbász Dániel, Vajda Csaba, Végső János

- gitáron kísér: Faragó Péter

- ének: Török Noémi (Aranypáva Nagydíjas)

- vendégelőadó: Varga Tamás színművész Zentáról

Koreográfia: Szakács Tamás (Szabadka)

Korrepetitor: Török Noémi

Videó- és hangtechnikai előkészítés: Hajvert Ákos, Simonyi Tamás

Fotók: Szarka Zsófia

Fénytechnika és ügyintézés: Kerekes Zoltán

Hangtechnika: Varga Tamás, Faragó Péter

Design és nyomtatás: Pál Anikó, PS Print

Ügyelő: Barta Júlia

A rendező munkatársa: Hajvert Ákos

A műsort összeállította és rendezte: Hajvert Lódi Andrea

Ma a Találkozó színpadán

Április 16., szombat, 16.30 óra, színházterem

A NÉMETH LÁSZLÓ MAGYAR MŰVELŐDÉSI
EGYESÜLET SZÍNJÁTSZÓ CSOPORTJA,
NEMESMILITICS

A Németh László M.M.E. színjátszó csoportja 1977-ben alakult, majd az első színdarab bemutatójára 1978-ban került sor. Azóta is igyekszünk minden évben elkészíteni, új előadást készíteni, és részt venni a Találkozón. Ezen kívül rövid jelenetekkel készülünk az Ötösfogatra és más helyi alkalmi műsorokra.

A csoport eddigi hivatalos díjai a Találkozón:

2003 – Nagy István-díj a legjobb férfi mellékszerepért Bűmös Sándornak

A nemesmiliticsi Németh László Magyar Művelődési Egyesület színjátszó csoportja bemutatja:

Marth P. Ildikó:

Kukás Guru (70')

vígjáték

Szereplők:

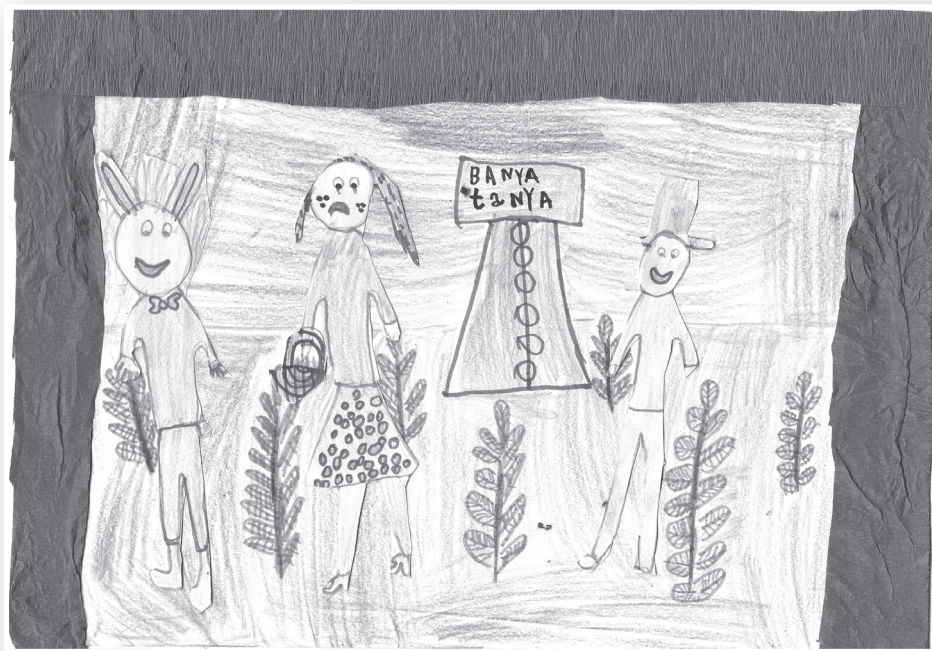
- Imi – Báló József
- Times – Dujmovity Eleonóra
- Dezső – Kovács András
- Sára – Litvai Karolina
- Lenke – Bagi Brigitta
- Judit – Grécs Adrianna
- Postás – Knézi Andor
- Marika – Molnár Beatrix
- Irénke – Holpert Csilla
- Papuska – Ölvegyi Róbert
- Rendőr – Knézi Adrián
- Betörőfőnök – Nemoda Norbert
- Betörő – Molnár Rebeka
- Plébános – Kaity Ádám

Rendezte: Litvai Karolina

Technikai munkatársak: Mátyus Attila,

Kövesdi Orsolya

Súgó: Brkić Tijana

Samolov Mark, 1. osztály

Ma a Találkozó színpadán

Április 16., szombat, 19.30 óra, színházterem

MADÁCH AMATŐR SZÍNHÁZ, NAGYBECSKEREK

A nagybecskereki Madách Amatőr Színház 1952-ben alakult, és azóta folyamatosan működik azzal, hogy 1953/54-es színházi évadban hivatásos színház formájában működött. Ezt követően ismét műkedvelő színházként működik a mai napig. A Madách Színházban kezdte pályafutását több színész is, akik a későbbiekben a vajdasági magyar színjátszás meghatározó alakjai lettek. Színházunk legfontosabb célkitűzésének tekinti a kis közösségekben és a szórványban való minél rendezesebb tájolást.

A csoport eddigi hivatalos díjai a Találkozón:

2005 – Ferenczy Ibolya-díj Kamarás Annamáriának a Karinthy Frigyes: *Nyissa ki a száját!* c. előadás legjobb női főszerepéért

2006 – Szilágyi László-díj a Madách Amatőr Színház Ifjúsági Pódiumából Poltyák Lászlónak Szigligeti Ede: *Liliomfi* c. drámájában nyújtott legjobb férfi főszerepért

2014 – Szántó Róbert-díj a legszebb színpadi beszédért az Ifjúsági Pódiumból Csíkos Dánielnek az *Éjjeltájt* című előadásból

A nagybecskereki Madách Amatőr Színház bemutatja:

Herczeg Ferenc:

Szendrey Júlia (90')

dráma

Szereplők:

- Szendrey Júlia – Márton Ramóna
- Horváth Árpád – Jenovay Lajos
- Kovács professzor – Izelle Károly
- Berta – Rontó Márta
- Trubeczkoj herceg – Balázs György
- Lauka Gusztáv – Kósa Zoltán
- Ifj. Lendvai Márton – Csíkos Dániel
- Balázs Sándor – Barta Frigyes
- Tálásné – Vučković Rózsika
- Petőfi hangja – Balázs József

Rendezte: Lilijana Ivanović

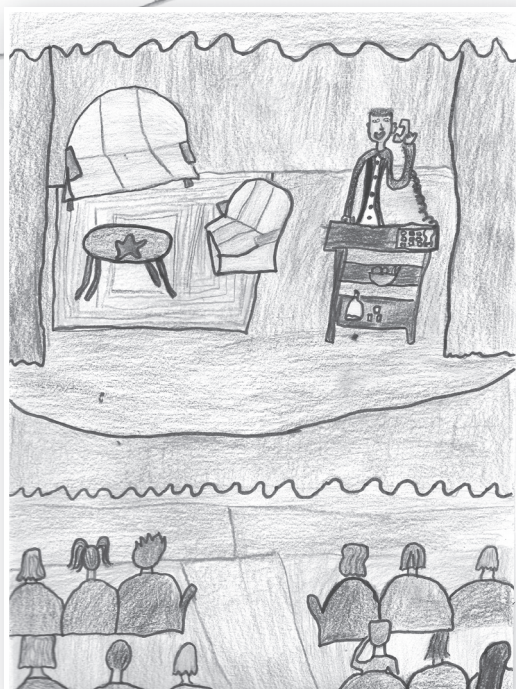
Díszlet: Faragó Tibor, Lackó Róbert

Jelmez: Harcsa Zsuzsanna

Sminkes és fodrász: Bancsák Anna

Fény- és hangtechnika: Lackó Róbert

Technikai munkatársak: Faragó Tibor, Klepić Jovica, Tamási Boris, Živin Vladimir

Ördög Viktória, 3. osztály

Holnap a Találkozó színpadán

Gálaműsor és vendéglőadás

Sokszor mondjuk, hogy egy-egy megmérettetés alkalmával nem számít az eredmény, hanem fő a részvétel. De azért valljuk be: az izgalom, a nyeres reménye mindig ott motoszkál mindenkiben, ahogy aztán az eufórikus öröm vagy a lehangoltság érzése is az eredményhirdetés után. Két dolgot már biztosan nyert mindegyik résztvevő csoport: értékes szakmai tanácsokat és tapasztalatot. Mert a Találkozóznak az a legnagyobb erénye és nyeresége, hogy a szervezők és a zsűri is arra törekszik, hogy a Vajdaságban működő színes palettájú színjátszócsoporthoz megmaradjanak és szakmailag fejlődjenek.

Április 17., vasárnap, 18.00 óra, színházterem

ÜNNEPÉLYES DÍJKIOSZTÓ GÁLAMŰSOR

Átadásra kerül a 2015-ös találkozó két fődíja: a Pataki László-díj a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és a Bambach Róbert-díj a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért. Továbbá: Garay Béla-díj a közösségteremtő tevékenységért; Szilágyi László-díj legjobb férfi főszereplőnek; Ferenczy Ibolya-díj a legjobb női főszereplőnek; Nagy István-díj a legjobb férfi mellékszereplőnek/epizodistának; Magyar Piri-díj a legjobb női mellékszereplőnek/epizodistának; Szántó Róbert-díj a legjobb színpadi beszédért; a közönség- és különdíjak.

Április 17., vasárnap, 19.00 óra, színházterem

A gálaműsor után mint minden évben, idén is egy hivatásos előadással zárjuk a hétnapos rendezvényt. Az idei vendéglőadást a Zentai Magyar Kamaraszínház társulatának előadásában láthatja a fáradhatatlan közönség, melyet Perényi Balázs, a XXI. Találkozó egyik színi zsűrije rendezett 2015 májusában Zentán. Az előadás Gion Nándor *A kárókatona még nem jött vissza* címet viseli, mely az azonos című regény dramatizált változata.

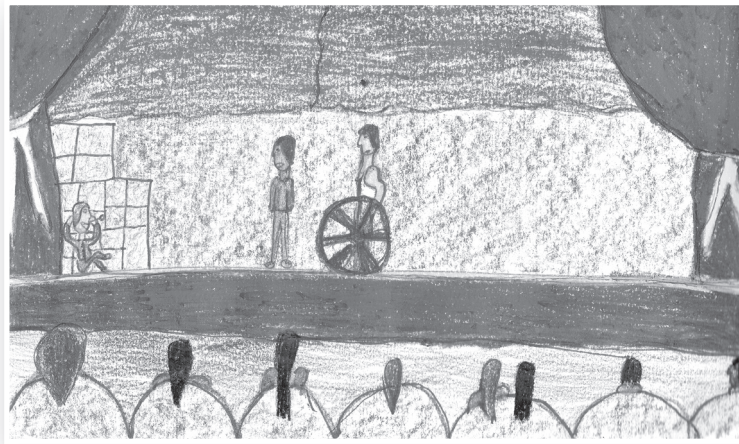
AZ ELŐADÁSRÓL

„Minden ingoványban van egy láthatatlan út. Ez az út általában egy száraz dombra vezet. Ezt az utat kell megtalálni, akkor az ember biztonságosan eljut arra a száraz dombra; elmegy oda, amikor akar, és addig marad, ameddig akar. Senki sem férközhet a közelébe, senki sem háborgathatja.”

Néhány kamasz felhőtlen mindennapjaiba, a nyári szünidő békés semmittevésebe egy új jövevény csöppen, akiről csakhamar kiderül, hogy a változás szelét hozta magával. A szabadság szenvedélye a mindenkinél csenevészebb fiút, Burai J.-t olyan hatalommal ruházza fel, amelynek segítségével merész és nagy célokat tűzhet a csapat elé...

Az előadás a felnőtté válás története, amelyben mindannyian szembetalálkozhatunk álmainkkal – elvégre ki ne akarná megváltoztatni maga körül a világot azért, hogy abban igazi otthonára leljen?

Kaslik Viktória, 3. osztály

Színházi napok

Vasárnap több színházi előadást is megnéztem. Nekem legjobban a szabadkaiak előadása tetszett. Tasnádi István *Cyber Cyrano* drámáját adták elő.

Egyik szereplőnek fel is tettem néhány kérdést:

- Hogy hívják?
- Bodnár Lonetta.
- Milyen idős?
- 21 éves vagyok.
- Miért szeret színészkedni?
- Ez egy nagyon erős hobbi, aminek köszönhetően sikerült legyőznom a lámpalázat.
- Nyert-e már díjat?
- Sajnos még nem.
- Hány ilyen találkozón vett már részt?
- Több színházban jártam már, többször szerepeltem.
- Mióta színészkedik?
- Már öt éve.

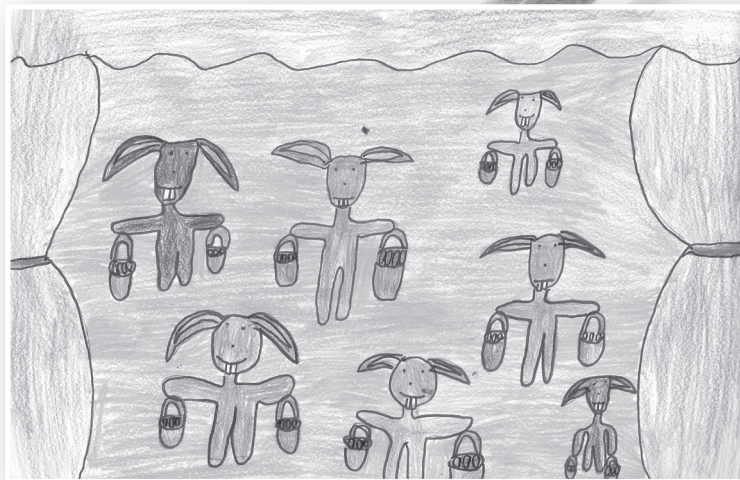
Köszönöm a válaszokat.

Korom Emília, 5. osztály

Színházi előadások

Szeretjük a színházat,
Írókat és műveket.
Nagy az érdeklődés a falunkban,
Hatalmas nézősorok az előcsarnokban.
Állandó a nevetés, sokszor
Zokog a nézőközönség.

Német Valentin, Vladuc Kristóf, 6. osztály

Kiss Petra, 3. osztály

A XXI. Találkozó szakmai zsűrije

G. Erdélyi Hermina

Szabadkán született. 1991-től 1995-ig az Újvidéki Művészeti Egyetem hallgatója. A diploma megszerzése után több független színházi csoporttal dolgozik Szabadkán, Újvidéken, Belgrádban, Szegeden, Budapesten és Krakkóban. 1999-től a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának tagja lesz, közben játszik a Magyar Kanizsai Udvari Kamaraszínházban, a szabadkai Gyermekszínházban, a Kosztolányi Dezső

Színházban, Urbán András Társulatában, valamint a Zentai Magyar Kamaraszínház előadásiban.

Fontosabb díjai:

2002 – A Kisvárdai Határon Túli Színházak Fesztiválján színészi díj – *Nem fáj!* (Clara)

2008 – a Kisvárdai Színházi Fesztivál színészi díja – *Szomorú vasárnap* (Helén)

2014 – Az Emberi Erőforrások Minisztériumának díja a Kisvárdai Magyar Színházak Fesztiválján a *Vörös*, a *Tapasztalt asszony* és *A halál nem bicikli* c. előadásokban nyújtott alakításaiért, az évad legjobb női epizód szereplője a szabadkai Népszínházban

Krizsán Szilvia

Krizsán Szilvia az Újvidéki Színház társulatának tagja, jelenleg az egyik legdíjazottabb magyar színésznő. 1976. június 1-jén született Verbászon. 1995-től az Újvidéki Művészeti Akadémia hallgatója lett. Másodéves volt, mikor első szerepeit kapta immár hivatásosként, harmadévesen már állandó munkaviszonyba került az Újvidéki Színházban. Nem sokkal ezután ő lett a jugoszláv Médeia Végel László *Médeia tükre* című duodrámájában, néhány hónap múlva pedig *Az én Karády* című nagysikerű zenés előadásban alakíthatta éveket a divát, Karády Katalint.

Fontosabb díjai:

2012 – Az Urbán András rendezésében készült *Marat the Sade* előadás kikiáltójának szerepéért Krizsán Szilvia megkapja a Sterija-díjat és a belgrádi Večernje Novosti kritikusaik különdíját is neki ítélték oda.

2015 – A Katona József *Bánk Bán* című előadásában megformált Gertrúdisz rangos díjak és elismerések egész sorát hozta a művésznőnek. A Vajdasági Hivatásos Színházak 65. Fesztiválján és a Pécsi Országos Színházi Találkozón is a legjobb női főszereplőnek járó díjat érdemelte ki, a Čortanovcin megrendezett Novi Tvrdava Teatar nemzetközi fesztiválon ő vehette át a legjobb színésznőt megillető díjat, valamint a magyarországi Színházi Kritikusok Céhe szintén neki ítélte oda a Színkritikusok Díját – a legjobb női főszereplő kategóriában.

Perényi Balázs

Perényi Balázs 1996 óta ír színházi szócikkeket, kritikákat az Ellenfény, a Színház, a Criticai Lapok, a Zsöllye, valamint a Drámapedagógiai Magazin számára. Jelenleg a Színház- és Filmművészeti Egyetem DLA hallgatója. Korábban itt szerzett diplomát drámatanárként és 2010 óta vesz részt előadóként az egyetem színházi nevelés képzésében. Több drámatagozatos iskolában tanított kreatív játékot, színjátékot, drámát, illetve színház- és drámatörténetet. Rendsze-

resen rendez a Káva Kulturális Műhelyben, de dolgozott a Kolibri Színházban, a pécsi Bóbita Bábszínházban, az egri Harlekin Színházban és a tatabányai Jászai Mari Színházban is. Hosszú évekig a Felvidéken, a MADT indulása óta pedig a Vajdaságban tart tréningeket.

Fontosabb díjai:

1989–2008 Országos Diákszínjátszó Találkozó: hat fődíj, tíz helyezés, 5 rendezői, csoportvezetői díj

2006 – Fődíj, rendezői díj, Garaczi László *Csodálatos vadállatok* című előadásáért a Madách Imre Kamaraszínházi Találkozón, Balassagyarmaton

2009 – Fődíj, Thália Színház Különdíja a Marczibányi Téri Országos Gyermekszínházi Találkozón

IMPRESSZUM

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXI. Találkozásának színlapja

Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség

A fedőlapot Pesti Emma munkája alapján Bálint Tibor tervezte

Tördelő-szerkesztő Bálint Tibor

Szerkesztők: Hajvert Lódi Andrea, Kiss Anita, Kovács Vecsei Sára, Telečki Raffai Ágnes, Varga Tamás

2016 április, Magyarcsérnye